

Vieze zaakjes

Eerste druk, september 2012

© 2012 Wazenaar

Coverontwerp: Hanne Bonnaerens

Portretfoto: Maria Vandebroeck

ISBN: 978-90-484-2577-8

NUR: 313

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonedig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Wazenaar

Vieze zaakjes

Toen Bob Vercammen, een stugge stevige veertiger, vijftien jaar geleden in het huwelijksbootje stapte met Julia was ze een erg aantrekkelijke jonge vrouw. De storm van zijn verliefdheid van destijds is geluwd, de nasleep ervan uit zich in bezorgdheid om haar welzijn.

Beiden wilden ze graag kinderen, maar na twee miskramen maakte de kraamarts hen duidelijk dat ze dat maar beter konden vergeten. Julia's gezondheid is er niet op vooruit gegaan en ze is nooit meer echt vrolijk zoals vroeger. Bob werd er wellicht stugger door dan hij al was. Hun huwelijksleven is niet echt geworden zoals ze het zich gedroomd hadden.

Julia lijdt onder de zowel mentale als veelvuldige fysieke afwezigheid van haar man, hoofdinspecteur bij de milieupolitie, en voelt zich vaak eenzaam als hij, wegens het uitlopen van zijn dagtaak of het er nog even van afkicken in een kroeg, laat wegblijft. Ondanks haar zwakke gezondheid, slecht slapen en regelmatige migraineaanvallen, doet ze haar best om zonder klagen haar huishouden zo goed mogelijk te beredderen.

Het is maandagochtend, begin van een nieuwe week. Als Bob, een ochtendmens, wakker wordt zonder dat er een wekker aan te pas komt en erop bedacht Julia niet te wekken, om haar toch een volledige nachtrust te gunnen, komt hij langzaam overeind en stapt geruisloos uit het bed.

In de badkamer, terwijl hij zich scheert, wast en kleedt, overdenkt hij wat de nieuwe dag voor hem in petto heeft. Vorige week heeft zijn chef, commissaris De Wilde hem, na de promotie van zijn assistent, een nieuwe toegewezen, een die pas zijn theoretisch inspecteursexamen afgelegd heeft, maar nog praktijkervaring op moet doen.

Deze jonge man die vanaf vandaag zijn vaste maat wordt, vijftientwintig is hij, had zich voorgesteld als Flor Hermans, en maakte een goede indruk op hem. Afwachten wat het wordt.

De tijd die hij nog over heeft, vóór hij moet vertrekken, verdoet hij aan het grote raam van de woonkamer, dat hem een blik gunt op het plein vóór het flatgebouw waar hij op de derde verdieping woont.

Zonder veel belangstelling de beweging beneden op het parkeerterrein en rond het winkelcentrum aan de overkant volgend, wordt hij weer meegenomen door gedachten die in zijn hoofd rondzwalpen. Niet alleen een nieuwe maat staat hem te wachten, maar ook een nieuwe korpsoverste.

Hij vraagt zich af of de vervanging van de huidige korpschef, hoofdcommissaris Franssen, tegen zijn pensioenleeftijd aan, met nog maar weinig belangstelling voor de bezigheden van zijn ondergeschikten, veel invloed zal hebben op zijn eigen dagelijkse bezigheden. Ook dat wordt afwachten.

De klok aan de wand slaat acht keer, hij moet voortmaken. De lift is bezet en hij neemt de trap naar beneden, langs de flat waar, vlak onder de zijne, zijn ouders wonen, samen met zijn jongere broer Bert.

Aanstands komt de bus die hem vlakbij het bureau in de grootstad brengt. Zijn auto laat hij thuis in de garage, ter beschikking van Julia voor het geval dat die er gebruik van zou willen maken.

Er valt motregen als Bob op zijn bestemming aankomt, en hij haast zich om binnen te komen.

Met een beheerst 'Goede morgen Wim!' groet hij de agent van wacht achter de balie.

'Goede morgen inspecteur!' eechoot de agent, zo luid dat het door de gang galmt. En dan iets gedempter: 'Je nieuwe assistent zit waarschijnlijk al op je te wachten in je kantoor. Toen hij zich aanmeldde heb ik hem gezegd hoe hij dat kon vinden.'

'Bedankt Wim,' zegt Bob, gromt tevreden en stapt de gang in. Door de nog openstaande deur ziet hij hoe Flor recht

veert van zijn stoel achter het bureau als hij zijn gezicht ver-
toont.

Flor begroet hem opgewekt met een ‘Goede morgen chef, neem me niet kwalijk dat ik op je stoel zat, ik weet dat het ongepast is!’

‘Zolang je dat beseft is het je vergeven Flor. We zullen hele dagen samen zitten, en dan is goede verstandhouding beter dan formeel gedrag!’

‘O.K. chef, begrepen!’

‘We gaan nu geen tijd besteden aan praten, we gaan rijden, uitleg krijg je straks wel. We halen onze auto, een zonder politiekentekens zal je zien, hier zijn de sleutels, Jij rijdt! Heb je alles bij, badge, rijbewijs, wapen?’

‘Ja chef.’

‘Goed, dan gaan we.’

Flor die al meer aan het stuur van een wagen gezeten had heeft al snel de extraatjes van deze onder de knie en voelt zich als een vis in het water. Hij heeft ten slotte verder alleen maar de instructies van Bob op te volgen, die uiteraard de leiding heeft.

‘Rijd de stad uit naar de snelweg en ga die op in oostelijke richting.’

Rustig wurmt Flor de wagen doorheen de drukke ochtendspits en gaat de snelweg op.

‘Blijf op de rechter rijstrook, rijd niet sneller dan 80!’ luidt de volgende instructie, met strategische achtergrond maar duidelijk tot ongenoegen van de vrachtwagenchauffeurs die mede onder de druk van de instructies van hun bazen, het doorgaans niet zo nauw nemen met de toegelaten maximumsnelheid, en zonder aarzelen een inhaalmanoeuvre inzetten.

Voortdurend worden ze dan ook ingehaald, langzaam, wat de bedoeling is, het observeren wordt er makkelijker door, en het ontspannen rijden biedt tegelijk, zoals Bob voorspeld had, gelegenheid voor een praatje.

‘Flor, ik heb het nog niet gezegd, maar je beseft wellicht dat we vandaag op zoek zijn naar illegale transporten. De bedoeling is dat, als vrachtwagens er verdacht uitzien, ze gevolgd worden. Dan gaan we ze inhalen en naar een parkeerterrein loodsen. Wees daar dus op voorbereid.’

De hemel klaart uit en de zon komt er door, wat een opmerkelijke invloed op zijn humeur heeft. Niet ontevreden over het rijgedrag van Flor, hoewel hij dat niet laat merken, laat hij zijn oorspronkelijk ongenoegen, opgescheept te zitten met een stagiair, varen.

Het zich er ook van bewust zijn zijn opmerking over een goede verstandhouding in praktijk te moeten brengen hoopt hem Flor van meer nabij te leren kennen. Hij doorbreekt de stilte door langs zijn neus weg te zeggen:

‘Vertel eens wat over jezelf Flor, hoe ben je bij de politie gekomen?’

Flor, hopen op een vlotte omgang, en ervan overtuigd dat hij alles te winnen heeft bij een open opstelling tegenover zijn chef, beschouwt een antwoord op diens vraag slechts als een aanloop om met zijn kwaliteiten uit te pakken.

‘Het beroep van politieman sprak me wel aan toen ik van de middenschool kwam en moest kiezen voor wat ik daarna ging doen, in de veronderstelling dat ik dan niet heel de tijd in een kantoor hoefde te zitten en iets zinvols zou kunnen doen.

Na mijn basisopleiding werd ik de straat opgestuurd om het wegverkeer te controleren, maar eigenlijk wilde ik graag rechercheur worden. Mijn verdere opleiding heeft me dan hier gebracht, en dat ik in deze dienst terecht gekomen ben valt mij heel hard mee.’

‘Waarom?’

‘Wij zijn thuis altijd heel erg met het milieu begaan geweest, en dat ik kan meehelpen in de strijd tegen de bevuilers ligt helemaal in de lijn van mijn ambitie!’

‘Ben je getrouwd?’

‘Nee chef, en ik heb ook nog geen plannen. De vriendinnen van mijn zus Lies doen wel heel erg hun best om mij aan de haak te slaan, maar voorlopig heb ik geen neiging daarop in te gaan!’

Opgeruimd, goedlachs als hij is, intelligent en niet zonder humor, weet Flor vrij snel de omgang met Bob gemoedelijker te maken door spitse reacties op diens vragen.

Honderduit praat hij over zijn prestaties als keurturner en judoka en over zijn ouders, een erg aan normen en waarden gehecht lerarenkoppel, die hem discipline bijgebracht hebben. Dat hij groot, slank, gespierd en sportief is komt zijn imago ook wel ten goede.

Zijn ontboezemingen, die Bob met een half oor beluistert omdat het hem een beeld geeft van welk vlees hij in de kuip heeft, beletten deze echter niet zijn aandacht op het verkeer te houden en af en toe zijn maat tot hetzelfde aan te manen.

Illegale transporten zijn niet zó talrijk. Het keuvelen is voorlopig even opgehouden, zwijgzaam concentreren ze zich op hun taak. Uit ervaring wetend waar hun doelwitten vandaan kunnen komen en naartoe rijden, meestal illegale stortplaatsen, is dit het traject waar ze het meeste kans maken op een vangst. Geduld oefenen dus maar.

Plots gaat Bob stijf rechtop zitten, het uit slechts de letters ST logo op een langsdenderende tankwagen, die eruit ziet als een van een beerruimingsdienst, wekt zijn argwaan.

‘Erachteraan Flor!’ zegt hij kortaf. ‘Houd ongeveer honderd meter afstand,’ voegt hij er nog aan toe. Hij noteert het kenteken, en besluit het doelwit tot zijn bestemming te volgen, met betrapting op heterdaad als oogmerk.

De bestuurder van het verdachte voertuig merkt, tot tevredenheid van beide mannen, de achtervolging blijkbaar niet op en rijdt, alle gelegenheden tot verpozen negerend, schijnbaar recht op zijn doel af.

De vlakke omgeving waar ze totdantoe doorreden is heu-

velachtig geworden. Het gaat nu bergop en bergaf, na de laatste afdaling de brug over de in het dal stromende rivier over. Plots, maar niet onverwacht, zien de speurders in de verte hun prooi aan het eind van de brug de afslag nemen die naar een kruisende snelweg leidt.

‘Zet je even aan de kant Flor, op de pechstrook, dan wordt het verkeer dat achter ons komt niet gehinderd, en wij behouden onze afstand terwijl de tankwagen vertraagt om de bochten te nemen.’

De instructie wordt opgevolgd, even later zien ze hun doelwit inderdaad op de kruisende snelweg, die bezijden de rivier loopt, in noordelijke richting rijden en hernemen de achtervolging.

Na zowat een half uur zien ze dat de volgende afslag genomen wordt naar een dichter bij het water gelegen en verderop door begroeiing van de snelweg afgeschermd baantje. Ze volgen nog steeds, maar op grotere afstand. In de wijde omtrek is geen huis of mens te bekennen en de tankwagen, waar ze nog net het bovenste van konden zien nadat hij door struikgewas langs een bochtje in de weg verborgen werd, heeft nu blijkbaar halt gehouden.

Een ongelooflijke meevaller, dat bochtje met struikgewas, een mirakel als het ware, een ideale plaats om te stoppen en op de uitkijk zitten zonder gezien te worden.

Met ingehouden adem wachten ze af wat verder gaat komen, het lijkt een cruciaal moment. En dat is het ook, want ze zien de chauffeur uitstappen, in het rond kijken, naar de achterkant van zijn oplegger lopen, een slang van groot formaat uit een slangenkoker bezijden de oplegger te voorschijn halen en op de uitlaat van de tank schroeven.

Dit is het uur van de waarheid, het is nu of nooit. Een commando van Bob is niet meer echt nodig. Ook Flor beseft dat er ingegrepen moet worden en kan amper wachten om er met volle snelheid op af te vliegen.